

κειός, ό πώς τόν λέν, ό νοσοκόμος ό Σερβιτσέλης, πώς διάλο-
λο τόν λένε, θρέ, πού ξέρει τά βουλγαρικά;

— Ποιός νοσοκόμος; ό Τσιρόττος;
— Γειά σου.
— Τί τόν θές;
— Νά πάη, μωρέ, καί νά τής ξηγήση ότι περί γάμου πρό-
κειται, τιμίου καί ευσυνειδήτου!... Περί γάμου μέ κουμπάρο
και παπᾶ κι' άν θέλη καί δεσπότη!...

"Αλλο πού δέν ήθελε καί ό Τσιρόττος, σαν ανέλαβε τά
έπίσημα καθήκοντα. "Ολο άδειες άπ' τόν φρούραρχο, τόν
λοχαγό καί «μεροδοϋλι» άπό τό θράδυ ως τό πρωί στό σπίτι
τής Νεντέλας.

Και όταν δέν έφταναν ή άρες άπό τό θράδυ ως τό πρωί,
έπήγαινε καί άπό τό πρωί ως τό θράδυ!...

— Μη ρωτᾶς, κύρ λοχαγέ μου, τί τραβῶ γιά νά μου πη
τό «ναί», έλεγε στόν Καραμηήτρο.

— Γιατί, μωρέ Τσιρόττο;
— Είνε, λέει, άρραβωνιασμένη μέ έναν χωριάτη άπό δῶ,
τόν Πέτκο τόν Γιουβάνο, πού έχει χωράφια καί μπαχτσέδες
καί μαγαζιά στη Στρώμνιτσα.

— Σύρε έσύ, μωρέ Γαρούφαλλε, επέμενε ό Καραμηήτρος,
καί δῶσ' τής νά καταλάβη τί πά νά πη καπετάνιος. Τι-
μές καί δόξες καί συντάξεις, μέρισμα, ίματισμός, μισό εισι-
τήριου στά τράμ, σήμερα κυρά λοχαγίνα, αύριου κυρία συν-
ταγματάρχίνα, μιθαύριου κυρά στρατη-
γοϋ!... Μικρό του έχεις τουτο;... Νά
περνᾶς, πού λέει ού λόγους κι γκράπ!
Οϋλοι οί άνδρες προυσουχή!... Τί νά
τόν κάνη τούν παληουχωριάτη, θρέ, ό-
ταν έχει μπροστά τής έναν μέλλοντα
στρατηγό;...

"Ολ' αυτᾶ τής τᾶ εἶπε φαίνεται ό Γα-
ρούφαλλος, πού ήξερε καί νά μιλάη καί
ή Νεντέλα άποφάσισε νά πη τήν άλλη
Κυριακή τό «ναί».

Δέν κοιμήθηκε άπ' τή χαρά του όλη τή
νύχτα ό λοχαγός.

Τήν έβλεπε μπροστά του, τήν φανταζέ-
ταν μέσα στην άγκάλη του, ν' ασπάζεται
τά καυτερά της μάγουλα καί νά δροσίξη
τό πυρωμένο του κεφάλι μέσα στοϋ
στήθους της τᾶ χιόνια τᾶ λευκά...

Κατά τᾶ χαράματα κάποιος τοϋ χτύπησε την πορτα. Η
καρδιά του σκίρτησε.

— Αυτή θᾶ εἶνε! εἶπε.

"Αλλά δέν ήτανε αυτή.

"Ηταν ένας άνθυπολοχαγός πού μόλις ειχεν άφιππεύσει,
κατασκοπισμένος άπό τό δρόμο τόν πολϋ πού έκαμε για
νάρθη μέ μιᾶ έπείγουσα διαταγή.

— Τί εἶνι τοϋ χαρτί αυτό; Η άδεια τοϋ γάμου; ρώτησε ό
Καραμηήτρος.

— Ναί γίνεται ένας γάμος έδῶ ψηλά στοϋ Πέτσοβο, τοϋ
εἶπεν, νομίσας ότι άστειεύεται, ό άνθυπολοχαγός. Μᾶς έπι-
τεθήκαν οί Βουλγάροι καί μήν τᾶ ρωτᾶς. Διαταγή άπό τό
μέραρχο νά κινήση καί ό λόχος σας άμέσως... Σ' ένα τέ-
ταρτο νά εἰσθε έν πορεία... Σε πέντε λεπτά ό λόχος νά έ-
τοιμασθῆ καί έν ανάγκη χωρίς νά πάρη καί τό ρόφημα...
Πολεμική ανάγκη.

Βάρεσεν άμέσως ή σάλπιγγα συναγερμό.

Σε δέκα λεπτά ό λόχος έκινούσε πρὸς τᾶ βορεινά.

"Ο λοχαγός έμεινε λίγο παραπίσω, ζητώντας τήν Νεντέλα.

— Μωρέ, πού εἶν' ή άρραβωνιαστικιά μ';

"Αλλά ή Νεντέλα δέν φαινόταν πουθενά!

— Οϋρ' οϋτε νά τήν άπουχαιρετήσου!... Οϋτε τούν τελευ-
ταίου άσπασμόν!...

Σαν προχωρήσαν αρκετᾶ εἶδαν εκεί σ' ένα άπόμερο χω-
ράφι, πίσω άπό κάτι βουλιές, κι' άπάνω σε κάτι θεοι-
σμένα στάχυα, τήν Νεντέλα, αναγειρμένη στη
άγκαλιά τοϋ Πέτκου τοϋ Γιουβάνου, ενός βουλγα-
ρόφωνου κρεμανταλά!

— Οϋρέ Γαρούφαλλε, τί εἶν' αυτό; φώναξε ό
λοχαγός... "Ονειρο βλέπω, ή τᾶ μάτια μ' μέ γε-
λουν;... Πάει, οϋρέ, τοϋ όνειρό μ'!... Πάει, οϋρέ,
ού γάμους! Τί νυμφίους, εἶμ' Ιγῶ, μη τοϋτο πού
παθαίνου!...

— Καλύτερα πού ήρθαν έτσι τᾶ πράγματα, κύρ
λοχαγέ, τοϋ εἶπεν ό άνθυπολοχαγός.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο ΜΟΥΣΟΤΡΑΦΗΣ ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Πώς παρακολουθοϋσε τήν στρατιωτική μουσική.
— Η φίλια του μέ τούς μουσικούς. — Στα θέα-
τρα. — Και... άυστηρός κριτικός. Πώς έξεδήλωνε
τήν ευχαρίστησί του. "Ο Αθηναίος «Ερνάνης».

Τό σκυλι έχει, ως γνωστόν, τό όργανον τής άκοής ευαι-
σθητότατον καί θαυμασιως λεπτόν. Μερικοί όμως φυσιο-
λόγοι καί μάλιστα εις τών διαπρεπεστέρων υποστήριξαν
ότι τό σκυλι αισθάνεται ζωηρώς τᾶς καλλονάς τής μου-
σικής τέχνης.

Πρὸς βεβαίωσιν τών άνωτέρω ύπάρχουν άπειρα ανέκ-
δοτα περι σκύλων πού άγαποϋσαν έξαιρετικά τήν μουσι-
κήν. "Ενα τών άνεκδότων αυτών εἶνε καί τό ακόλουθον:

Κατά τᾶς αρχάς τής γαλλικής επαναστάσεως, ένας σκύ-
λος ακολουθοϋσε καθημερινῶς τήν στρατιωτικήν μουσικήν
ή όποία έπήγαινε καί έπαιζε μπρὸς στά άνάκτορα τοϋ Κε-
ραμεικοϋ. "Ο σκύλος αυτὸς εβᾶδιζε πλάι στοϋς μουσικούς,
έσταματοϋσε όταν σταματοϋσαν κι' αυτοί καί όταν πλέον
έστάθμευαν πρὸ τών άνακτόρων έτοποθετεῖτο μεταξύ τών
ποδῶν τών μουσικῶν. Κατόπιν όταν ή μουσική έτελείω-
νε. έφηνανίζετο καί επανήρχετο όταν ή όρχήστρα επρὸ
κειτο νά ξαναπαίξη.

Οί μουσικοί ειχαν αντιληφθῆ τόν μου-
σοτραφή σκύλον καί τόν έσυμπαθοϋσαν
έξαιρετικά. Πολλές μάλιστα φορές όταν
έτελείωναν τό παίξιμο τοϋ φώναζαν καί
τοϋ έκαναν τό τραπέζι.

— "Ελα νά φᾶς μαζί μου! τοϋ φώνα-
ζε καθέννας άπό τούς μουσικούς χαϊδεϋ-
οντάς τον κι' εκείνος τόν ακολουθοϋσε
πρόθυμος, κουνώντας τήν οϋρά του.
Στό ξενοδοχείο ό σκύλος καθόταν στα
πόδια τοϋ μουσικοϋ καί ξεκοκκάλιζε μέ
δρεξι τήν μερίδα του. "Όταν όμως πλη-
σίαζε ή ώρα τών θεάτρων, κανείς δέν
μποροϋσε νά συγκρατήση τόν περιεργο
αυτὸν σκύλο. "Εφευγε τρεχάτος καί
πήγαινε ν' άκούση μουσική στοϋ Μελό
δραμα, στην Ιταλική Κωμωδία ή στο
θέατρο Φευδῶ. Στά θεάτρα αυτᾶ τόν
γνώριζαν καί τόν άφηναν νά μπαῖνη

ελευθερα.

Παραδοξοτάτη καί λίαν ένδιαφέρουσα ήτο ή στάσις τοϋ
σκύλου αυτοϋ κατά τήν διάρκειαν τής παραστάσεως.

"Αν παριστάνετο νέον έργον τό καταλάβαινε αυτό άμέ-
σως άπό τοῖς πρώτους ήχους τής εισαγωγῆς, καί ήκροάτο
τότε μετά μεγάλης προσοχῆς. Καί άν μέν τό έργον περιεί-
χε μελωδίας πολλᾶς καί πρωτοτύπους, ό σκύλος έπεδείκνυε
τήν έπιδοκιμασίαν αυτοϋ δια ύλακῶν. Τουναντίον δέ άν τό
έργον ήταν μετριο, άσήμαντο, πτωχό, τό φιλόμουσο ζῶον
έχασματό, έστρεφε τᾶ νῶτα πρὸς τήν σκηνήν, προσέβλεπε
κατά σειρᾶν τᾶ θεωρεῖα, τήν αἰθοϋσαν καί τέλος έφευγε
χωρίς κέφι. Κατ' αυτὸν τόν τρόπον ό σκύλος αυτὸς ειχε
καταντήσει ό άυστηρότερος κριτικός τών παιζομένων έρ-
γων.

Παρόμοιος μουσοτραφῆς σκύλος, θαμῶν τών θεάτρων ύ-
πῆρξεν έν Αθήναις ό «Ερνάνης», περι τοϋ όποίου τό «Μπου-
κέτο» έγραψε πρὸ ετών.

— Γιατί, οϋρέ Γαρούφαλλε; Δέν τής ταιριαζῶ, δηλαδῆς;

— Τῆς ταιριαζεις καί τῆς παραταιριαζεις, λοχαγέ μου.
Αυτή όμως δέν ταιριαζε σ' έσένα...

— Γιατί, οϋρέ Γαρούφαλλε;

— Γιατί θᾶ ήσουν υποχρεωμένος νά παντρευτῆς μαζί μέ
τήν Νεντέλα καί τόν Τσιρόττο καί τόν Πέτκο τόν Γιουβάνο
κι' έμένα καί δέν ξέρω κι' άλλον ποιόν!...

"Ο λοχαγός κύτταξε κατά τᾶ στάχυα.

Εἶποτε δέν φαινόταν πειᾶ. Η θυμωνιές κ' ή θα
μουλιά εκάλυπταν τᾶ πάντα.

— "Ισους νάχης κι δίκηου!... εἶπε, κουνώντας
τό κεφάλι του.

Καί τράβηξε πρὸς τό μοιραίο, πού τόν καλοϋ-
σε επάνω ύψηλά στοϋ Πέτσοβο, μέ τήν θροντερή
τήν πύρινη κι' έπιτακτική τών κανονιῶν φῶ-
ή!...

